

II.

Една вечеръ сенаторътъ Сцевинъ посѣти Петрония и започна съ него дълъгъ разговоръ за цезаря и за тежкитѣ врѣмена, въ които живѣхтъ. Той говорѣше така откровенно, щото Петроний, въобще расположенъ къмъ него, се устмни. Сцевинъ се огорчаваше, че свѣтътъ върви криво и безумно и че всичко, вземено изцѣло, трѣбва да се свърши съ нѣкакво бѣдствие още по-страшно отъ пожара на Римъ. Той дори казваше, че преторианцитѣ сж недоволни, че Фений Руфъ, другия префектъ на преторианцитѣ, съ извънредно усилие понася гнусното управление на Тигелина и че цѣлия родъ на Сенека е доведенъ до крайностъ отъ повѣдението на цезаря, сжщо както и стария и младия Луканъ. Най сетнѣ, той спомена и за недоволството на народа и дори на преторианцитѣ, значителна частъ отъ които успѣлъ да привлече на своя страна Фений Руфъ.

— Защо ми говоришъ това? — попита го Петроний.

— Отъ любовъ къмъ цезаря, — отговори Сцевинъ. — Азъ имамъ далеченъ роднина между преторианцитѣ, когото, като мене, наричатъ Сцевинъ и отъ него азъ знамъ, що става въ лагера. . . . Недоволството расте и тамъ. . . . Калигула, ти знаешъ, бѣше тѣй сжщо безуменъ, но спомни си какво се случи? Намѣри се Касий Херса. . . . Това бѣше едно страшно нѣщо и между насъ не ще се намѣри навѣрно никой, който да го похвали, но той избави свѣта отъ едно чудовище.

— Значи, — отговори Петроний, — ти казвашъ слѣдующето: „Азъ не похвалявамъ Касия, но той бѣше прѣкрасенъ чловѣкъ и нека боговетѣ ни испращатъ повечко подобни нему“.

Но Сцевинъ промѣни разговора и захвана да хвали Пизона. Той въсхваляваше неговата привързаностъ къмъ жената си, неговия умъ, спокойствието му и дарбата му да привлича къмъ себе-си хората.

— Цезарь е бездѣтенъ, — каза той, — и всички виждатъ въ Пизона неговия наслѣдникъ. Несъмнѣно е тоже, че всѣкой съ всичкитѣ си сили ще му помогне да вземе властта. Него го обича и Фений Руфъ, а родътъ на Анеевцитѣ му е прѣданъ. Плавтъ Латеранъ и Тули Сенеционъ бихъ се хвърлили въ огънь за него. Сжщо и Наталий, и Рубрий Флавий, и Сципиний Асперъ, и Атраний Квинетианъ, и дори Вестиний.

— Тоя послѣдния нѣма да даде голѣма помощ на Пизония, — отговори Петроний. — Вестиний се бои дори отъ сѣнката си.